

בבית, ובאו לקיסריה כדי להתפרק עד הסוף עם הזמר האנגלי ג'ז קוקר

באקסטאזה הצטרף הקהל לשירה

הם השאירו את מלחמת-הלבנון, את בעיות יוקר המחיה, את טרדות היום-יום בבית, ובאו לקיסריה כדי להתפרק. התופעה חוזרת על עצמה בזמן האחרון באופן מפתיע. כל הקונצרטים של רוק, כל מופעי המוסיקה הענקיים זוכים לפופולריות אדירה בקרב הקהל הישראלי. רומה שזוהי התרפיה ההמונית החדשה, שעם ישראל אימץ לעצמו. כאן, באמפיתיאטרון של קיסריה, מתחת לכיפת השמיים, כשהתיזמורת של קוקר על הבימה — איך ליכוד ואין מערר, איך שטחים כבושים ואין שביחות רופאים, אין בחינות כגרות שערורייתיות ואין אוברדראפט העולה על גדותיו. פה יש מוסיקה. פה יש שעה אחת של נחת.

הנוער האמריקאי נתפס להיסטריה של רוקנרול כאשר ירעה ארצו תקופת שפל כלכלי, כאשר לא היה לו היכן לפרוק את הכאבים והתיסכולים שלו. רומה שמה שקרה בארצות-הברית לפני 20 ו-10 שנים קורה כעת

בישראל. אנשים מחפשים את סוג הבידור הזה, שבו הם יכולים לקחת חלק. הם אינם יושבים נינוחים על מושביהם ומניחים לזמר לשעשע אותם. הם אינם מתרווחים בנחת בכורסת ומצפים שיבררו אותם. הם עצמם הופכים חלק מהשעשוע, חלק מהמישחק. הם עצמם משחקים כתיאטרון של החיים, ועד הסוף.

יכולת לראות בקיסריה גברים בני 40 פלוס עצומים עיניים, מניפים ורועות בהתרגשות, יכולת לראות אמהות לילדים צורחות כמו גרופים בנות 16. היו שם כמה אנשי-עסקים רציניים, מנהלי בנקים וקצינים גבוהים בצה"ל והיו שם בני תישחורת. היתה שם ישראל הראשונה, השנייה והשלישית.

מעניין מדוע רוקאק זמר כמו ג'ז קוקר מצליח לאחר נימים אלה את העם. שרית ישי

נגע לו, עמד על הבימה כמרחף. נכון, ג'ז קוקר הוא ג'ז קוקר, הוא אינו יוצר ענק, ואינו מחדש גדול. הוא נשמע ושר בדיוק כפי שנשמע ושר לפני עשר שנים. אין כל התחדשות במר סיקה שלו, שברובה אינה מקורית. הוא שר להיטים של אחרים בדרבנו המיוחדת ויוצאת הרופן. אצלו ברפר טואר גם הרוקנרול הופך לבלות. אין שריר לגל החדש, איז שמץ של פאנק. אבל מה שהוא שר, ואיך שהוא שר, בלי החידושים וההמצאות של שנות השיכעים המאוחרות — זה נפלא וזה טוב.

שעה של נחת

ערב אחד ג'ז קוקר הצליח לפרוק קהל שלם מנישקו, להביא אנשים להתפרקות מוחלטת, לשיחורר מוחלט מתיסכולים, מצרות ומבעיות.